

στησε ὁ φίλος σας Καμπάνης, ἀφοῦ δὲν ἔχετε, ὅπως εἶναι θεοφάνερο, δική σας πολιτικὴ συμφερότερη στὸ Ἔθνος, στὴν δλότητα τοῦ Ἔθνους, μὰ καὶ στὸ Κράτος μόνο, ἀν τὸ θέτε κ' ἔτσι, σκεφτῆτε ὅτ' εἶναι χρέος σας ἢ νὰ παραιτηθῆτε ἢ νὰ κολουθῆσετε τὴν πολιτικὴ τοῦ Βενιζέλου χωρὶς νὰ περιμένετε ἐκλογές. Ὡς νὰ γίνουσι οἱ ἐκλογές—καὶ γιὰ νὰ γίνουσι σωστὲς ἐκλογές, εἶπαμε, πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ πολιτικὴ ἄλλη ἀπὸ τοῦ Βενιζέλου—, ποῖος ξέρει τί συμφερέσ μπορεῖ νὰ δῆ τὸ Ἔθνος; Καὶ τότε;

15.3.915

Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Τ' ἌΛΟΓΟ ΜΟΥ!

To horse! to horse! the sabres gleam;
High sounds our bugles call...
Walter Scott

Τ' ἄλογό μου, καλλιγωμένο, νάτο! — μ' ἀκαρτεράει. Ὅπλῆς ἀγγυροτζάποτες στὴν πέτρα δέρνει — καὶ μὲ προσμένει. Τὸ χαλινάρι τοῦχει φάει τὰ χεῖλια — αἷμα σταλαίει. Τὰ μάτια του — ἀστραπὲς παντοῦ σκορπάει. Ἀφήνει τὸ γλιμίντρισμα βαρὺ νὰ σβύσει καὶ πάλι ἀδρὸ τὸ ξαναπιάνει — σὰν σάλπιγγα, ποῦ κρᾶζει, σκούζει, οὐρλιάζει στὴ μάχητα ζητώντας νὰ μᾶς σπρώξει...

Καρὰς εἶν' τ' ἄλογό μου, ἀστεράτος! Κ' ἔχει καπούλια θραυπερά, δεμένα, κ' εἶναι τὰ πόδια του — τὰ φτερωτά του πόδια — ἀτσάλι ποῦ δὲ σπάει, ποῦ δὲ λιγáει...

Στὴ ράχη του ἄλικο μαγλάμι κυματίζει — ὡσὰν τοὺς πόθους π' ἀνεμίζουσι στὴ ζωὴ μας... Ἄχνοὺς πυροὺς σκορπᾶνε τὰ ρουδούνια ποῦ γύρα τὸν ἀγέρα ἀναδεύουσι — καὶ τὰ σπιρούνια δὲ γρικáει στὴ σάρκα.

Διπλά τὰ χάμουρα, στεριά δεμένα, στὸν τόπο τὸ κρατᾶνε τ' ὄριον αἴτι... Στὸν τόπο κεῖ, θὰ μὲ προσμένει πάντα στὶς στράτες τῆς ζωῆς γιὰ νὰ μὲ φέρει...

Νὰ μὲ περάσει ἀπ' ἀνθισμένα μέρη, νὰ μὲ πηδήσει ἀπὸ γκρεμνοὺς καὶ τράφους, νὰ μὲ ἀνεβάσει σὲ βουνὰ γιγάντια, νὰ μὲ ριπίσει στοῦ βοριά τὴ φρούμα, νὰ μὲ χαϊδέψει στὰ φτερά τοῦ μπάτη, κ' ἀποσταμένο νὰ μὲ πάει ν' ἀράξω στ' ἀπάνεμο λιμάνι τῶν ὄνειρων...

Κυριακὴ τῷ Βαγῶν τοῦ 1915.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Διπλούμαστε ποῦ ἔνα «Ἀνοιχτὸ γράμμα» τοῦ συνεργάτη μας Ν. Γιαννιοῦ στὸν κ. Ε. Βενιζέλο δὲν προφτάσαμε νὰν τὸ τυπώσουμε στὸ σημερινὸ φύλλο, γιὰτι μᾶς στάλθηκε ἄργά. Ἴσως τὸ τυπώσουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

ἘΝΑΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

• Ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Ὁθ. Ρουσόπουλου στὴ θέση τοῦ Γεν. Γραμματέα τοῦ Ὑπουργεῖο τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, δὲν εἶναι διορισμὸς κομματικὸς, οὔτε καν τυπικὸς. Ὁ διορισμὸς του εἶναι μιὰ μισοαναγνώριση τῆς Πολιτείας, καὶ λέμε μισοαναγνώριση, γιὰτι τέλεια ἀναγνώριση θάτανε ἀν ἡ Πολιτεία τὸν καλοῦσε, τὸν παρακαλοῦσε μάλιστα, νὰ διευτύνει τὸ σημαντικὸ Ὑπουργεῖο ποῦ τὴν ἀνάγκη του, μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς ἀδίσταχτα, πρῶτος ὁ κ. Ρουσόπουλος κατάδειξε, ἰδρύοντας τὴν Ἐμπορικὴ καὶ Βιοτεχνικὴ Ἀκαδημία του, κὶ ἀφιερώνοντας στὸ ἔργο του αὐτὸ τὴν ριζοσπαστικὴν του σκέψη, τὴν ἀκούραστη ἐργατικότητά του, τὴν ἐπιστημονικὴ κ' ἐγκυκλοπαιδικὴν του μόρφωση, τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Ρουσόπουλος εἶναι ἀπὸ τοὺς πρῶτους πρῶτους ποῦ παναστατήσανε κατὰ τῆς ρουτίνας. Δὲν τὴν κήρυξε τὴν ἐπανάσταση μὲ λόγια — τὴν ἐνέργησε μὲ ἔργα — γιὰτι ἡ Ἀκαδημία του, ὅταν ἐδῶ κ' εἴκοσι περὶπου χρόνια ἰδρύθηκε, χαιρετίστηκε ἀπὸ τοὺς φιλελεύθερους καὶ ριζοσπάστες κείνης τῆς ἐποχῆς, σὰν ἕνας σωστικὸς φραγμὸς ποῦ σταμάτησε τὸ ἀκράτητο ρέμα τῆς νεολαίας πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸ γύρισε πρὸς ἄλλες, πρὸς πραχτικὰς, ἀκόμα καὶ πρὸς προσδοκίμας, σπουδὰς.

Πρὶν ἰδρῦσει τὴν Ἀκαδημία του, κάθε Ρωμιὸς μισομορφωμένος ἢ μπορώντας νὰ ζοδέψει λίγα χρήματα, ὀνειροπολοῦσε γιὰ τὸν κανακάρη τοῦ ἕνα Πανεπιστημιακὸ δῖπλωμα ποῦ θὰν τοῦδινε τὰ προσόντα νὰ γίνεαι θεσιθήρας καὶ προικισθήρας. Ἡ Ἐμπορικὴ καὶ Βιομηχανικὴ Ἀκαδημία χτύπησε κατακέφαλα τὸ γελοῖον αὐτὸ νομισμὸν κ' ἔπεισε τὸ Ρωμιὸν πὸς ὑπάρχουν κὶ ἄλλα ἐπαγγέλματα εὐγενικά, ὅσο τὸ Γιατρικὸν καὶ τὸ Δικηγορικὸν, καὶ πὸς ὁ τόπος μας, γιὰ νὰ προκόψει, χρειάζεται κ' ἐπιστήμονες γεωργοὺς, κ' ἐπιστήμονες κτηνοτρόφους, κ' ἐπιστήμονες ἐμπόρους καὶ βιομηχάνους, καὶ πὸς οἱ καινούριοι αὐτοὶ ἐπιστήμονες δὲ θάχουν ἀνάγκη νὰ θεσιθηροῦνε γιὰ νὰ ζήσουνε, μὰ θάναί παρακαλετοῖ.

Ἰστέον ἀπὸ τὸν κ. Ρουσόπουλον ἀνοίξε κ' ἡ Πολιτεία τὰ μάτια τῆς κ' ἰδρῦσε τίς ἐμπορικὰς, τίς γεωργικὰς καὶ τίς ἄλλες πραχτικὰς σχολὰς — κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ φάνηκε ἐπιταχτικὰ καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ ὑπάρχη κ' ἕνα Ὑπουργεῖο ἐιδικὸν. Καὶ γεννήθηκε τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Στὸ Ὑπουργεῖον αὐτὸ μπαίνει σήμερον ὡς Γενικὸς Γραμματέας ὁ κ. Ρουσόπουλος. Λίγο ἄργά, μὰ τέλος πάντων! Στὸ μακάριο τόπον μας κὶ ἄργά νὰ γίνεαι τὸ καλὸ, πάλι τοῦ ἀξίζει νὰ χαιρετιέται, ἀφοῦ τόσο σπάνια γίνεαι.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ